

Divadelní Koječák

aneb Sbal Divadelní Koječáky a vypadni...

03/24
sobota
ročník 13°

...koho sbalí Divadelní Koječáci zítra:

10.00 / Studio Divadlo Haná Vyškov: ZAŘÍDIL TO POVONDRA (VÁLKA S MLOKY)

14.00 / Dohráli jsme Uherské Hradiště: JEPPE

cca 17.00 hodin / VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A UKONČENÍ

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Pátek se nesl opět v o něco živějším duchu. Hrála se tři představení, takže Sokolovnou neustále proudili diváci a účastníci přehlídky.

- Přišel se podívat i Svačin Ladíček. Chtěli jsme mu pochválit guláš, kterého nám navařil velký hrnec. My: „Ahoj, Laďo, ty už jdeš?“ – Laďa: „Jdu dom, co bych tady dělal. Hlídám psa.“ – „My jsme mysleli, že tu s náma budeš.“ – Laďa: „Však jsem tu byl.“ – My: „Děkujeme za guláš,

je fakt dobřej.“ – Laďa: „Tak doufám, že ho ne-necháte zkysnout jak minule. Zdar.“

- Odpoledne došla další část redakce, která měla provést odpolední rozhovory. Z radosti nad příjezdem si dali pivo, pak třetí a večer potom za pět minut osm naháněli před Sokolovnou odcházející herce z odpoledního představení.

- Svača byla celý den nervózní jako pes, protože večer bylo na programu představení Křenovčáček Tři holky jako květ, které Svača režírovala. Křenovčáčky dorazily autem a hned hlásily, že v Křenovicích zapoměly třetí herečku Martinu a v půlce cesty se pro ni musely vrátet.

- Na večerní představení přišlo přesně podle naší předpovědi tolik lidí, že se málem do sálu nevešli a skoro jsme museli otevírat autokino před Sokolovnou. V sále bylo díky velké účasti obrovské horko, takže jsme museli vypnout topení a ušetřili jsme. Za páteční den přehlídky jsme tedy s příjmy a výdaji téměř na nule.

NÁZOR DNE

„Jdu ven, tady je vedro! Každý slušnej člověk topí 100 Wattů, jak tady v tom sále asi může být?“

Pavel Hurych

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

**Kojetín,
1980**

Kojetín, 2024

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

S čerty nejsou žádné žerty

Soubor: Metropolitní divadlo Praha

Režie: Dana Bartůňková

Dětský muzikál na motivy slavné pohádky. Čertovská pohádka vypráví o mladém mlynáři Petrovi, kterého zlá chamtivá macecha Dorota připraví o mlýn a všechnen majetek po mamince a tatínkovi.

Tuto známou českou pohádku každý moc dobře zná, více netřeba...

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

**Sabina Valová, Eva Sýkorová,
Marie Anna Valíčková, Michal Dadura**

Jakou roli jste dnes hráli?

Sabina: Adélku.

Eva: Hrála jsem princeznu Angelínu a čerta Pucifleka.

Sabina: A čerta jsem teda taky hrála.

Marie: Hrála jsem čerta Mamlase a Dorotu Máchalovou.

Michal: Kaprála, knížete a Lucifera.

Hrajete v Kojetíně poprvé? Všichni: Ano, všichni poprvé.

Jak se vám dneska hrálo?

Michal: Úplně suprově se hrálo – fantastické publikum, krásné prostory, krásné jeviště, krásné zázemí. Myslím, že to bylo velice příjemné.

Marie: Všechno bylo řečeno.

Eva: Já taktéž souhlasím.

Sabina: Bylo tady úžasné publikum a ještě jsme dostali krásnou kytku a výborný koláč, takže jsme moc spokojeni a moc děkujeme za dárečky.

Michal: Ano, fantazie.

Míváte před představením trému?

Michal: Já jak kdy, ale takovou tu úplně malinkou trému mám úplně vždycky. Někdy větší, někdy menší, ale aspoň malou vždycky. Já osobně tedy.

Marie: Já tím, že tohle představení nehraji moc dlouho, tak trému ještě mám, ale jinak ji nemívám.

Eva: Já mívám vždycky trému, aspoň takovou malinkou. Ale tohle představení už jsme hráli tolikrát, že si neumím představit, že bych tam něco zapomněla. Máme to doopravdy hodně naježeno, takže tady tréma není velká.

Sabina: Já jsem tedy extrémní trémistka, ale tohle představení už jsem hrála mnohokrát, takže trému nemám. Jinak si celkově musím dávat pozor na to, abych trému neměla, protože jinak většinou končím tak, že omdlívám a podobně, takže se spíš musím snažit, abych byla vyklidněná a užívala si to.

Byl váš dětský sen hrát v divadle?

Michal: Pro mě, když se nad tím zamyslím, tak vlastně asi jo, u mě určitě.

Marie: Vlastně asi ano. Já jsem měla vždycky takový sen, ale hrála jsem na klavír a rodiče mě nutili ke klavírní dráze. A já jsem jim trochu uhla šejdrem a díky tomu jsou pošramocené naše vztahy. Ale divadlo vyhrálo!

Eva: Můj dětský sen úplně nebyl stát se herečkou, ale rozhodně jsem chtěla být princeznou, takže zrovna v tomhle představení se mi to splnilo.

Sabina: Já jsem to neměla od mala jako sen. Chtěla jsem být výtvarnice, ale potom moje sestra začala hrát v ochotnickém souboru a já jsem se k ní už na základní škole připojila. Pak jsem šla na konzervatoř a pak už to pokračovalo k tomuto povolání.

Marie: Já jenom dodám s reakcí na Evku, která říkala, že chtěla hrát princeznu. Já jsem vždycky chtěla být mrcha, konečně se mi to splnilo, takže Dorotka vede.

Sabina: Ona to nepotřebuje hrát.

Marie: Já to taky nehraju, já jsem.

Jak dlouho se divadlu věnujete?

Michal: Věnuji se divadlu aktivně od nějakých patnácti let, takže v mém případě už asi 20 let.

Eva: Také se tomu věnuji zhruba od patnácti, ale vzhledem k tomu, že jsem mladší, tak u mě je to pouze jedenáct let.

Marie: Já vlastně nevím, hrála jsem divadlo na tajno při tom klavíru, a když se to provalilo, tak asi od osmnácti profesionálně. Takže dobrých sedm let.

Sabina: 21 let.

Michal: Takže jako já!

Sabina: Já tak od 14 let.

Jaká je vaše nejvtipnější příhoda spojená s divadlem?

Michal: Popravdě jich je tak strašně moc za těch 20 let. Je jich strašně moc, je to v podstatě na každém představení – někdo zakopne nebo si někdo vezme omylem jiný kostým a podobně.

Marie: To se někdy stalo? (smích)

Michal: Taky se to stává. Nebo že někdo zapomene text. V podstatě každé představení se něco aspoň trošku vtipného stane.

Marie: Já si teď na nic nevzpomenu. Ale tak ono to není moc vtipné, když se něco stane, tak je to většinou na infarkt. Třeba když mně přišel kolega na jeviště, ale neřekl vůbec nic. On vůbec nevěděl, co má říkat, takže jsme tam stáli a vymyslet text, abych si sama odpovídala dialogem, bylo teda velice pepřné.

Eva: Je toho hodně, vždycky se něco menšího stane, ale asi nejvtipnější jsou ty momenty, když vám kolega omylem rozepne nebo rozerve šaty na jevišti.

To se stalo?

Eva: Třeba tady konkrétně se mi stalo, že mi někdo trochu strhl sukni a to není úplně příjemné, ale dá se to zvládnout.
 Sabina: Pro mě, teda pro diváky, bylo nejvtipnější, když mi kolega úplně strhnul celé tričko na jevišti a vypadly mi prsa a ještě jsem visela vzhůru nohama. (*všichni výbuch smíchu) Jako mně to v ten okamžik nepřišlo divné. A ještě jsem

si na to představení pozvala kluka, kterého jsem chtěla sbalit, takže to viděl rovnou, ještě dřív, než mě...

Marie: Než věděl, co kupuje, chceš říct.

Já myslím, že tohle byl ultimátní závěr. (Pozn. Závěr to byl tak fenomenální, že redaktorka zapomněla herce vyfotit a až si na to vzpomněla, tak už bylo pozdě.)

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Filip a Verča

Jak se vám líbilo představení?

V: Dobrý.

F: Jo, dobrý.

Líbily se vám písničky? Která se vám líbila nejvíc?

V: Jo. Asi ta o těch čertech.

F: Jo, s těma čertama.

Chodíte rádi do divadla?

Oba: Jo.

A jak často chodíte se školou do divadla?

V: Tak třikrát nebo čtyřikrát za rok...

F: Asi nějak tak.

Chtěli byste chodit častěji?

Oba: Jo.

Sofča a Amálka

Jak se vám líbilo představení?

Obě: Hodně.

Líbily se vám písničky? Která nejvíc?

S: Jo, o těch čertech, jak to tam bylo.

A: Jo, ta o čertech.

Chodíte rády do divadla?

S: Jo.

A: Jo, hodně, hodně.

Jak často chodíte se školou do divadla?

S: Já nevím.

A: Já myslím že čtyřikrát, pětkrát za rok.

Chtěly byste být herečky?

S: Já ne.

A: Já už jsem herečka.

DÍVKY ČÍSLA 3

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Vichřice v domě č. 11

Soubor: Studio SEN Olomouc

Autoři a režie: Petr Erbes, Boris Jedinák

Babičky zabíjejí přesně. Ranou do týla, spálí v bečce, uřežou hlavu... Krutosti se nevyhýbají. Možná, že původně trochu až recesistický nápad Petra Erbesa a Borise Jedináka, kterak na divadle ukázat, jakým způsobem vraždí seniorky ve 21. století, se rozrostl v kolážovou kompozici, v níž ve střípčích sledujeme fragmenty z vražedných činů žen.

Profesionální tvůrci vzeší z alternativní větve pražské DAMU Petr Erbes a Boris Jedinák byli vyzváni ke spolupráci s pozoruhodným sdružením Studia Sen z Olomouce. To se utvořilo z původního složení Dramatického kurzu SENior, který v roce 2016 vznikl jako rozšířená aktivita Divadla na cucky. Každoročně pak tato parta vytvoří jednu inscenaci. Autorskou, performativní, v níž více než o rozvíjení hereckých dovedností jde o společné tvůrčí a autorské hledání výsledného tvaru. Zkrátka komplexní, chcete-li alternativní divadelní hledání, snaha o divadlo, jehož smyslem není sebezprezentace, ale rozkrývání pozoruhodných témat.

Tuto starou dobrou partu s mladým divadelním myšlením tvoří v současnosti osm dam a jeden muž. Téma, jak se to stane, že ženy v důchodovém věku vraždí, bylo tedy šité především dámám na míru. Dámy jsou to ovšem sympatické, bez vražedných pohledů, přemýšlivé, citlivé, ale i s příznačným smyslem pro humor a ironii. Role vražedkyň je tedy pro ně spíše protiúkol. Také jediný muž v jejich řadách má zejména role těch, kteří jsou násilníky ve vztahu, vysloveně jako herecký protiúkol. Podle diskuse po představení zvolené téma celý autorský kolektiv zaujalo a přijal ho za své, přestože ambiciózní režijní forma (s využitím hudby, snímáním detailních záběrů, stylizovaných gest) i zvolený styl herectví poněkud překryly autorské zaujetí celého kolektivu a vznikl tvar, který může částečně působit tak, že členové divadla Sen byli poněkud sešněrováni autorským záměrem profesionálních tvůrců.

Co vzniklo? Jakým způsobem téma vražd soubor společně s tvůrci tematizoval? Toť otázka? Chronologicky řazeno je pět případů žen s jednou vložkou takřka pohádkového popisu místa činu a monologu muže, který podle toho, co říká, je skutečně na zabití. Takřka důsledně vidíme jeden případ po druhém. Ženu-oběť domácího násilí, která vraždí, aby tak konečně vyšla z pekla manželského vztahu, ženu, která chce vysát majetek z mužů a vraždí, aby dědila, ženu, která vraždí kamarádku snad z žárlivosti na její úspěšný život, ženu, která se pokouší z nějakých nevysvětlitelných příčin o pojistný podvod, že nechá dům shořet, i s uspaným vnukem v posteli, vidíme ženu, která je vystavena spíše psychickému týraní svým mužem.

Vidíme vždy jen kusé fragmenty činů, ale i jejich příčin a následků, nevidíme a nesledujeme psychologické dešifrování zákrutů činu (přesněji členky a členové souboru nás svým nepsychologickým herectvím do psychologie postav v zásadě nepouštějí), ani se nepokoušíme vykreslit dané okolnosti a prostředí, v nichž ženy žijí, nejdeme vůbec do hloubky činů samotných. Příčiny a následky jsou předkládány v hudební hororové atmosféře. Na scéně jsou taktéž pouhopouhé fragmenty související s jejich činy – míchačka, sud, tyč, kolečka... Pohybujeme se jen na povrchu zobrazených činů, možná díky snímání kamery pouhého mediálního povrchu činů.

Protože je v souboru pouhopouhý jeden muž, stává se Zdeněk Rajtr jakýmsi archetypálním mužem pro všechny případy vražd, archetypální obětí, ve stejném odění, s podobnými hereckými prostředky pro všechny muže.

Jsou předkládána spíše fakta, jen na povrchu otevřená novinová stránka oněch případů. Případy jsou sledovány kamerou a promítány na televizi; řekněme metaforicky – tvůrci mají zaostřeno na případy žen a chtějí je do jisté míry medializovat jako případy v pořadu na Stopě.

Forma inscenace nás vede spíše k tomu, abychom mozaiku-koláž vnímali především racionálně, s odstupem se dívali na případy žen-vražedkyň, fragmentární forma nás vede k tomu, abychom si dotvářeli v hlavě jejich příběh a příčiny, které jsou jen načrtnuty. Divadlo, které může mít kořeny v dokudramatu, jeví se mi jako skica, náčrt. Nejsilnější jsou pro mne momenty, kdy se ve zvolené formě vyjeví jednání postav jaksi mimoděk. V prvním případě ženy-Růženy zaujme, jak seniorka ležící zmlácená na kolečkách (samotné mlácení není ukazováno) s křehkou naléhavostí prosí manžela, jenž ji zbil, aby k ní přisunul hrneček s vodou. Intonace replik má v sobě věčnost, ale i mrazivou zraněnost, zatímco se manžel dívá na televizi, kde v detailu vidí ruku své ženy, která se nemůže dostat k hrnečku. Jednání herečky nepůsobí psychologicky, přesto vypovídá o bolesti, kterou si žena prochází. Čin spálení manžela v sudu je pak ukázán opět s mrazivou věčností, ale emoce se přes „chlad“ zvolených prostředků dostaví a racionální vnímání případů se v těchto okamžicích stává zároveň i emocionální.

Inscenace působí poněkud nesourodě a nevyrovnaně, nejsme si přesně jisti, zda nám jde o odkrytí činů, zda se zamýšlíme nad psychologií postav, nebo zda stavíme jenom takové stylizované, často na kameru zaznamenávané výjevy s lehce groteskní nadsázkou. Nejsme si jisti stylem herectví, každý z členů souboru ke své roli přistupuje trochu jinak. Někdo s ryzí věčností a odosobněním, někteří se pokoušejí o rozehrání postavy. Jistá nesourodost má však možná za následek, že tvar stále drží naši pozornost.

Proč inscenace nese název Vichřice v domě č. 11, je mi záhadou. Možná proto, že Divadlo Sen zkouší v domě č. 11 a Petr Erbes s Borisem Jedinákem vtrhli do toho domu jako vichřice? Anebo je to další autorská hra s diváky? Zachovat inscenaci i postavám tajemství, protože smyslem divadla je, jak se často říká, nedávat odpovědi, ale klást otázky? Kdo ví?

Každopádně lze jednoznačně říci, že v oblasti seniorského divadla vznikla pozoruhodná inscenace, s aktuálním tématem, s překvapivou formou, která je inspirativním podnětem k diskusi a otázky skutečně klade. O čemž svědčilo i dlouhé a zajímavé povídání po představení.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Jana Přichystalová, Ivana Kytlicová,
Jarmila Ketmanová, Dana Kubišová

Otázka, kterou pokládáme všem: Jak se vám dneska hrálo? Bylo to příjemné, nebo naopak?

Jana: Báječné.

Ivana: Bylo to velice příjemné.

Dana: Krásné divadlo, nádherný prostor.

Jarmila: Akorát ty párky jsme ještě nedostaly.

Jana: Věděla jsem jen, že budeme hrát v Sokolovně, což jsem si představovala jako jiný prostor, ale je to vlastně divadlo. Jsem tady poprvé a strašně se mi líbí místní náměstíčko. Říkám si, jak tady lidi žijí, že nejspíš pomaleji než u nás v Olomouci.

Ivana: Máte to tady opravdu moc hezké.

Jana: Líbilo se nám už přivítání, se štamprlou a s koláčkama. Takže hned na začátek jsem měla plnou pusku koláčků.

Když stojíte na jevišti a stane se vám něco, co nečekáte, přerok a podobně, jak reagujete?

Ivana: Vzpomenu si na další větu a jedu dál.

Jarmila: Kdyžtak se musí trochu zaimprovizovat, ale hlavně, aby se udržel smysl.

Jana: Je to těžké. Člověk sleduje to, co říká, je v nějakém pohybu, najednou se to změní a člověk na chvíli neví, kde je, protože ho ten druhý nenahodí svou větou, takže to není lehká záležitost. Ale na jevišti se to snažíme co nejvíce zamaskovat a uhrát to, pomoci si navzájem.

Chtěli jste někdy zabít svého muže jako v představení?

Jarmila: Vždycky. Ivana: Celej život.

Jana: Já ne. Vdávala jsem se v pozdějším věku a svého muže si strašně vážím. Ale říkám si, že kdybych se třeba vdala brzy, tak přesto, že bych nikdy nikoho nezabila, tak by to mohlo být trochu jiné.

Dana: I ve hře pořád opakujeme větu: No, nezabila bys ho?

Zpěv si do představení přidáváte, protože se vám chce, nebo to má jiný důvod?

Dana: To režisér.

Jarmila: Měli jsme scénaristu, kostyméra i muzikanta, který dbal na to, aby to bylo proložené hudbou a vedl nás.

Jana: A určitě tam hudba hraje svou roli. I texty jsme volili podle tématu. Třeba: Eště som sa neoženil... Chystá si kyj a už je v tom to násilí. Kvůli správným postojům jsem se i učila čardáš. Písničky tam mají svůj smysl.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Manželé Machálkovi

Jak se vám líbilo představení?

P. Machálková: Líbil se mi hrozně nápad kamery propojené s televizí, ten blízký obraz a mimika herců. Celkově se mi to moc líbilo. Ale byli jsme také na představení Mariáš života, a to se mi tedy líbilo daleko víc.

Líbil se vám zpěv?

P. Machálek: Oni zpívali?

P. Machálková: Jo, zpívali! Slzy tvý mámy šedivý! Jako jo, líbilo.

Chtěli jste být někdy herci?

P. Machálková: Já určitě ne, ale hrozně obdivuji tyto herce, že to dělají ve svém volném čase, že to není jejich práce a že to dělají s láskou.

P. Machálek: My jsme herci celý život.

Divadlo, nebo film?

P. Machálková: Určitě divadlo.

Marcela Fraisová

Jak se vám líbilo představení?

Bylo to zvláštní, herecky dobře pojaté... zajímavé.

Jak se vám líbil nápad s kamerou a televizí?

Dobrý nápad, to se mi líbilo. Našli do toho jinou myšlenku.

Líbil se vám zpěv?

Taky.

Chtěla jste někdy být herečkou?

My jsme měli v rodině strýce herce, takže jo, jasný... Kdysi dávno (smích).

Jak často chodíte do divadla?

Tady chodím pravidelně, jinak tak dvakrát do měsíce.

KOJECKÉ TULAČKY V DIVADLE

FB 8. 3. 2024: Plná euforie se vracím z divadla a musím vám to hned napsat, protože se doma nemám s kým o to podělit... V 17.00 hodin proběhlo Studio SEN Olomouc VICHŘICE V DOMĚ Č.11,

velice pěkně zahrané podle pravdivých příběhů českých seniorek, které se pokusily najít svobodu skrz vraždu. Večer ve 20.00 hodin hrála Smotaná hadice Křenovice, tak jsme se rozhodly zůstat i na to. Holky to teda zahrály bravurně, a i když jsem to viděla po druhé, pokaždé to ve mě

zanechalo jiné pocity. Před rokem to pro mě bylo hodně bolestivé a nedokázala jsem to prožít jako dnes. Jste bezvadné a přejeme vám, abyste vyhrály, vy na to máte. Moc vám to přejeme.

Haničko bylo to super... Děkujeme za krásné zážitky. Porota je příjemná tříčlenná a moc nás to baví sledovat jak každou hru probírají, a tím nám vysvětlí to, co jsme přehlídly, nepochopily, děkujeme. Je to krásně strávených pět dnů.

Akorát já už nemůžu sobota, neděle což mě mrzí. Tak ať všechno dobře dopadne a tíf, tíf pro štěstí!

Dana Sýkorová

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Tři holky jako květ

Soubor: Smotaná hadice Křenovice

Autor: Elaine Murphyová

Režie: Hana Svačinová

Několikanásobně oceněný debut irské dramatičky Elaine Murphyové bude český i moravský divák znát nejspíš z nastudování s Eliškou Balzerovou, Ivou Pazderkovou a Marií Doležalovou, které se v divadle Na Fidlovačce uvádělo s velkým ohlasem až do roku 2017, kdy byla kvůli odchodu paní Balzerové stažena z repertoáru. Přesně po deseti letech od premiéry se inscenace objevila znovu, tentokrát na prknech studia Dva s tím, že v roli Amber (Alice) Marii Doležalovou nahradila Marika Šoposká. Inscenace je stále na repertoáru.

Kdo měl možnost inscenaci vidět, ví, či přinejmenším tuší, že stojí na dvou základních stavebních kamenech; na hereckých schopnostech všech tří představitelky a na textu hry, ve kterém se autorce podařilo udržet si odstup od předpokládané a nabízené sentimentality až přeslazenosti a dostat do něj potřebnou dávku nezbytné sebeironie.

Podaří-li se tedy tvůrcům naladit na autorčinu vlnu a má-li soubor dostatečně herecky vybavené představitelky pro jednotlivé role, pak můžeme téměř jistě očekávat divadelní laskominu.

Musím konstatovat, že dámy ze Smotané hadice naplnily tyto předpoklady měrou vrchovatou. O textu se netřeba rozsáhleji zmiňovat, neboť do něj zásadně nezasahovaly, úpravy byly pouze dílčí, snad jen v některých slovech a přejmenování postav.

U čeho je ale nutné se zastavit, to jsou herecké výkony. Zdá se, jako by představitelky přijaly ztvárňované postavy za vlastní a tím dokázaly bezesbýtku předvést všechny vnitřní pocity, které jednotlivé postavy nutně potřebují, a to především pro jejich uvěřitelnost.

Princip stand-up comedy, který se neodbytně vtírá, se tím daří částečně smazat a divák si tak nevychutnává jen sdělovaný text, místy vtipný, jindy dojemný, ale může se nabážit i přesvědčivých hereckých provedení.

Alice Ohlidalová si roli dcery v lehce post-pubertálním věku viditelně užívá. Potřebnou ztřeštěnost neilustruje pouze slovním projevem, ale i průběžným jednáním, gesty, pohybem i mimikou. Její postava projde znatelným vývojem od ztřeštěné dívky až po mladou matku, která pochopí, jak to v životě chodí, a najde tak i potřebnou dávku vytrvalosti.

Stejný, ale možná výraznější přerod zaznamenáváme

pak u postavy Laury v podání Martiny Večerkové. Z takřka psychicky deprimované ženy, chorobně závislé na čistotě, poznamenané těžkou životní zkušeností, se mění v sebejistou ženu středního věku, které se vrací chuť do života a i chuť znovu se zamilovat. Je zajímavé sledovat práci jejich rukou, kdy až obsesivním způsobem jakoby strhává neviditelný snubní prsten z ruky. S tímto principem však pracuje přesně, citlivě, a tak působí naprosto přirozeně.

„Nejstarší“ z rodu, babička Emily, se představuje od začátku jako silná žena, nesmírně milující svého muže, ale přesto toužící po větším množství intimity v jejich vztahu. Zároveň si zachovává pragmatický, ale láskyplný vztah ke své dceři a vnučce. V závěrečné části příběhu, kdy svého miláčka ztrácí, propadá zcela logicky smutku, aby znovu našla vnitřní sílu. Má stále pro co žít. Emílie Vránová předvádí ukázněný a dobře promyšlený herecký výkon, bez přílišného patosu (ačkoliv by se možná trochu ubrat dalo) a zbytečných velkých gest. I ona je ve své roli naprosto uvěřitelná a s postavou ztotožněná.

Za zmínku také jistě stojí citlivá, takřka neviditelná režijně-herecká práce Hany Svačinové, kterou podpořila nápaditými scénografickými prostředky. Velmi funkční a nápadité se ukázalo použití polštářků a dřevěného věšáku, které dobře posloužily, mimo jiné jako symboly postav, které se v ději objevují. Stínohra, kterou režie použila pro předěly mezi jednotlivými vstupy není jistě nic objevného, ale celku víceméně dobře slouží. A to i přesto, že bychom se bez ní možná klidně i obešli.

Jestli bychom měli hledat nějaká problematická místa inscenace, pak bychom je mohli najít v jevištní mluvě. A to, co do intonace, výslovnosti, hlasitosti, a především v nedůsledném použití tečky nejenom v jednotlivých větách, ale především při zakončování jednotlivých vstupů.

V závěru, kdy se všechny tři ženy poprvé sejdou na scéně, bylo bohužel patrné, že se dostavila jistá únava z náročného výkonu, a tím zcela nevyznělo její poselství o smíření, naději, ale také potřebě něhy, která je pro lidské soužití nezbytným a velmi žádaným artiklem.

I přes tyto drobné výhrady musím konstatovat, že jsem byl svědkem opravdového hereckého koncertu a očekávaná divadelní laskomina mi byla nabídnuta i s onou pomyslnou třešničkou. Soubor Smotaná hadice neskutečně zraje a lze předpokládat, že se od nich do budoucna dočkáme ještě dalších zajímavých inscenací. Přeji jim ve výběru stejně šťastnou ruku, jakou měli tentokrát!

Vladimír Altán Mátl

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Emilie Vránová, Martina Večerková,
Alice Ohlidalová

Jak se vám dnes hrálo?

Emilie: Výborně

Alice: Nervózní jsem byla.

Bylo úplně plno...

Alice: Bylo. Skvělý, děkujeme divákům.

Martina: Asi přišlo tolik lidí, protože to bylo na konci dne.

Emilie: A ten potlesk vestoje, to nás rozhodilo totálně. Všechy tři.

Je pro vás příjemnější interagovat na scéně s ostatními herci, nebo když vystupujete na scéně každá zvlášť?

Emilie: Je to vlastně poprvé, co něco takového hrajeme.

Alice: Výhodou je, že se to lépe učí, nepotřebujete k tomu dalšího člověka. Ale na druhou stranu si to potom na jevišti musí oddřít každý sám. Každé má svoje pro a proti.

Máte nějakou oblíbenou část hry?

Emilie: Já mám nejradši tu první scénu, protože si myslím, že ta nejvíc rozesměje lidi, když jim řeknu, že mě tam dole svrbí.

Radši tedy máte ve hře vtip?

Všechny: Ano.

Pro jak velké publikum jste zvyklé hrát?

Emilie: U této hry pro nás tohle bylo zatím největší publikum.

Alice: Tak protože Kojetín je velký. Když hrajeme u nás v Křenovicích, tak máme taky vždycky vyprodáno, ale je to méně lidí.

Kolikrát už jste tento kus hrály?

Emilie: Poosmé dneska.

A budete ještě pokračovat?

Emilie: Budeme.

Martina: Pojedeme do Němčic nad Hanou na další přehlídku, pak jedeme do Chropyně, Hulína, Lubné a Prusinovic.

Alice: Ještě pár představení máme...

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Marie Medunová a Jennifer Šušlíková

Jak se vám líbilo dnešní představení?

M: Dlouho jsem neviděla nic tak dobrého a povedeného.

J: Doufám, že vyhrájí.

Co konkrétně vás na tomto představení zaujalo?

M: Mně se strašně líbilo,

že holky zvládly monology, protože já bych se to nebyla nikdy schopná naučit.M

J: A mně se líbilo, že pokaždé byly jenom jedna na scéně a jen jedna mluvila, bylo to zajímavé.

M: A celkově scéna, ty polštáře, které vlastně všechno zastupovaly.

Co říkáte na herecké výkony?

M: Top tier.

J: Výborné. Nejvíce se mi líbila babička, krásně to přednesla. Ale byly úžasné všechny tři.

Chtěly byste ještě něco dodat?

M: Mně se ještě moc líbilo, jak jsme vlastně zezáčátku nevěděli, že jsou ty postavy propojené, a pak se ty linky začaly pomalu prolínat a začalo to všechno dávat smysl. A nakonec to rozuzleníčko bylo taky dobré, jak se všechny potkaly na scéně.

J: Mně se líbilo, že to byla komedie a zároveň to bylo i dojemné, to mám moc ráda.

M: No prostě typický život ženy.

Přijdete ještě na nějaké představení?

M: Určitě, zítra v osm, sice ještě nevím na co, ale budeme tu.

KOMIKS.COM

KOJEČÁKOVA CHVILKA S (NÁ)PO(J)EM

Slzy tvý Růži šedivý

Mírně upravená verze kapely Olympic, odkazující na představení Vichřice v domě č. 11

Chvilku vzpomínej, je to všechno jen pár let

Zuby jeho v ohni pal

Pepa už tu není dál

Už je z něho modrej dým, hraje magneták

Růža sedla na tvůj klín, nevíš ani jak, nevíš jak

Tvé roky bláznivý, chtěla křídla pro svůj let

Dnes už asi možná nevíš sám

Proč tě dneska páli svět

Chtěl jsi prachy na mejdan

Byl to hloupej špás

Když jsi v noci vyšel ven

Snad ses trochu třás, trochu třás

Když tě našel vlezlý soused

Byl by to jen příběh bláznivýho kluka

Nebejt nože v Růži vztekajících rukách

Nebejt strachu mohlo to bejt všechno jinak

Slzy tvý Růži šedivý stékají na polštář

Kdo tě zná, se vůbec nediví

Že jde teď z ní zář

Nečekej úsměv od ženy, který jsi všechno vzal

Vrať jí ty touhy zborcený léta ztracený

Nemusí plakat dál

PŘIJELA K NÁM ŠKOLIČKA AŽ Z PRAHY

**AMATÉRSKÁ
DIVADELNÍ ASOCIACE**

[O ASOCIACI](#)
[PŘEHLEDKY](#)
[ŠKOLA ZÁKLADŮ ČINOHERNÍ REŽIE A VZDĚLÁVÁNÍ](#)
[KAMARÁDI ZA OPONOU](#)
[ODKAZY](#)
[KONTAKT](#)

ŠKOLA ZÁKLADŮ ČINOHERNÍ REŽIE a VZDĚLÁVÁNÍ

**Dějiny
divadla**

**Základy
dramaturgie**

**Jevištní
řeč**

**Scénografie,
kostýmy**

**Světlo
a zvuk**

**a spousta
dalšího**

Amatérská divadelní asociace

www.ada-divadlo.cz

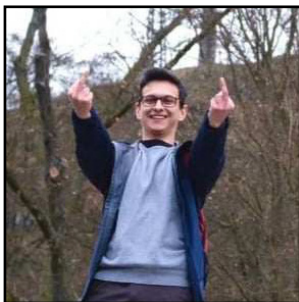
Hlavními garanty pro režijní školičku jsou Petra Richter Kohutová a Jaroslav Kodeš a ten je na fotografii.

Pavel Hurych – Scénograf, divadelní technik, režisér, předseda ADA a ředitel Režijní školy ADA v Bystřici.

REDAKCE DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Kuba Otáhal

Kuba, Kubiček alias Dráček. V redakci Divadelního Koječáka není žádný nováček. Rád si na nějaké to představení zajde, když ho zrovna nezláká spánek. Spánek je totiž jeho největší kamarád. Taky si ale rád zajde na pívko s přáteli nebo si zahrát badminton, aby si dokázal, že ještě všechny

porazí. Jeho životním heslem je: Já jsem DOBRÁK, ale SVIŇA.

Plusy: vtipný, upřímný

Mínusy: sviňa, rád si dá

Lucka Krybusová

Jako potomek starého kojetínského rodu je s tímto městem neodmyslitelně spjata. V srdci zůstane „Koječák“ i přesto, že má v plánu odstěhovat se do Bezměrova. Sice nemá ráda, když musí být někde, kde je spousta lidí najednou, ale kvůli divadelní přehlídce ráda udělá výjimku. Jejím hlavním zá-

jmem je cokoli týkající se koní, krav a podobného zvířectva.

Plusy: má ráda zvířata, je vtipná, snese takřka cokoli

Mínusy: nemá ráda lidi, má ráda pití

Kamil Zalabák

Žurnalistiku opustil, právu věnovati se začal, ale píše pořád dál. Co se termínů týče, tak pojem „včera“ pro něho znamená „zítra“, respektive „pozítří“ a to těsně před půlnocí. Časově stíhá být na několika akcích zároveň, nejčastěji v blízkosti něčeho k snědku. Jeho nejoblíbenější slovo je POTOM, protože časem se vždycky všechno zvládne, jen je otázka kdy.

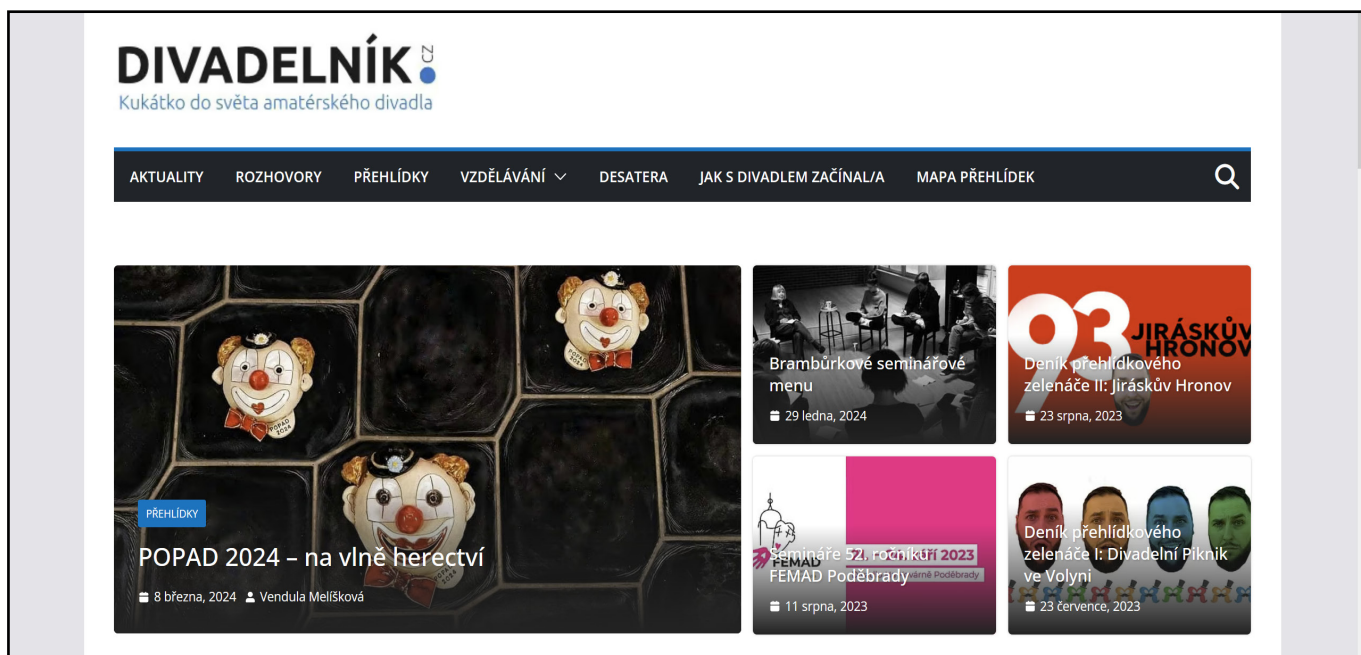
Plusy: Přesto, že si do kalendáře nic nezapíše, obvykle nezapomíná.

Mínusy: Nezapomíná, ale dojit v daný čas stejně nestihne.

SLEDUJTE NÁS NA INSTÁČI

KONKURENCE DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Hana Hásová Korábová/Vladimír Fekar/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
/Katka Lýsková/Michaela Hošťálková/Lenka Kusáková/Lucie Krybusová/Jakub Otáhal/Kamil Zalabák...

Foto: Jana Večeřová, redakce Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača

tisk: MěKS Kojetín, 2024, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

